

II. felvonás

A Múlt Szelleme

4. fejezet

A Dubrillioni
Hajsza

Négy férfi és egy rozsdás sugárvető állt Dahn szerény jellemével szemben, aki elsőre nem igazán tudta, mit is tehetne. Viszont két szempillantásba sem telt bele, mikor hangosan felkacagott, mintha csak a biztos halált ekképpen szerette volna vendégül fogadni. Pedig egy merőben más elgondolás fogant meg az elméjében.

- Nem hinném – harsogta a környezete számára teljesen érthetetlen módon, aztán a patkányarcú férfi azon kapta magát, hogy az egyes egyedül álló ellenfele egy éles mozdulatot irányzott a sugárvetője felé.

Nem habozott a ravasz meghúzásával, valamint egy halálos erejű lézernyaláb szélnek eresztésével, ami már nem ért, nem is érhetett célt. Carl keze túl hamar érte el azt, elegendő löketet adva a csövének, hogy ha csak néhány centivel is, de az arca mellett suhanjon el a halálos veszedelem.

Bár Dahn tudta, másnak is lesz energiafegyvere, a pillanatnyi idejét is méltán ismerte. Menten meg is fejelte a rosszakaróinak a leghangadóbbikát – tehát azt, aki az imént majdnem fejbe lőtte –, aki úgy rogyott a Reaver fémes talajára, mintha csak egy krumpliszák lenne. Erre a három mögötte lévő már a fegyvere után is kapott, de mikor előrántották azokat, Carl már be is húzott a szélsőnek, s a testével esett neki a másik kettőnek. A közelharc végett iszonyatos dulakodás vette kezdetét.

Fenn lassan már ádáz vérebként szolgáló társát sosem kellett félteni egy kiadós bunyó terén, ennek is csak egy szabálya volt: ne hagyd, hogy a másik feléd tarthassa a sugárvetőjét. Miután a számára legkönnyebb célpontot nyújtó illetőt sikeresen lerendezte két kiadós pofon és alighanem négy-öt csontfog kipenderítését követően, akaratlanul is benézett egy jobbegyenest. Ez azért sem volt valami jó, mivel így az ütés kivitelezője kaphatott egy új lehetőséget, valamint a harmadik talpon lévő egyén hátrébb iszkolhat, hogy Dahn ne tudja megzavarni a célzását.

Mindez akkor lett volna esedékes, ha Carl bármilyen formában is megtántorodik az állastól, de őt túlságosan is kemény fából faragták mindehhez (Isten ad és elvesz), az esetet tulajdonképpen meg sem érezte. Ezért még időben tudott reagálni, az utolsó pillanatban a falhoz kenni a férfit, aki megütötte, aztán két sebes léptet követően felgáncsolni a ródiait, aki már majdnem elsüthette a fegyverét.

- Ezt már cseszheted! – kiáltott fel enyhe kárörvendéssel a szívében, miközben az alak fölé hajolt, s elhatározta: némi ütleg formájában tájékozik a faj fogazatát illetően, valamint az állkapcsa strapabírását is alapos próbára teszi.

Ebből csak egy eszméletvesztére való adag ment végbe.

Ugyanis nem kevesebb, mint három másodperc elteltével, az előbb falhoz kent férfi feltápáskodott, majd izomból nekiveselkedett. Átfogta a nyakát, s fojtogatni kezdte a másikat, teljesen logikus és magától értetődő lehetőség helyett – mivel még egy hülye is lelőtte volna Carl-t, ha ilyen szép lehetősége nyílik rá.

Talán a bunyó keretei közt történő kudarcra, vagy egyszerűen csak a pusztaság természete bírta rá őt arra, amit fentebb cselekedett a kézenfekvő helyett, ám ez már teljesen mindegy. A lényeg az: a támadó a rossz megoldást választotta. S ezt nem csak a hatékonysága mögött lakozó hiány, hanem maga a történet támasztotta alá, melynek keretien belül Dahn fogta magát, s a könyökével kezdte verdesni a férfi bordáit, valamint minden más részét, amit képes volt is elérni.

Mindezt olyan erővel tette, hogy a támadó nem tehetett mást, mint elengedte, aztán futásnak eredt. Ám Carl vele párhuzamosan tápázkodott fel, s mire a támadója megfordult volna, hogy kerekét oldhasson, két barna szemmel, valamint egy érdes, férfias ökölrel kellett, hogy farkasszemet nézzen.

- Na végre, ezzel meg is... – dünnyögte Dahn eleinte fennköltén, amikor a földön heverő alakok egyike még egészen mozogni látszott. Rúgott is egyet a bordái közé, de akkorát, hogy azok egészen bele is roppantak a történésekbe.

Már éppen folytatta volna a csakis kizárólag magának címzett mondandóját, ám egyszer csak lépteket kezdett hallani. Valaki, vagy valakik – bár remélhetőleg az előbbi – még mindig a fedélzeten tartózkodnak, s mivel még most sem ötlött fel neki a rámpa lezárása, felvett egy, immár gazdátlanul heverő sugárvetőt a hajó fémes talajáról, majd megindult a hang feltételezett forrása felé.

Hamar rá is lelt a bűnösrre, nagyon remélhetőleg az utolsó fejevadászra.

A chiss nem volt az a szívbjajos típus, felé meresztette a szemeinek vöröslő tükrét, s egyenesen Dahn mellkasa felé szegezte a fegyverét, aki vele egy időben, teljességgel hasonlóképpen cselekedett. Így, szemtől-szemben, egymástól csupán néhány röpke méterre felállva, már csak egyetlen kérdés maradt a jövő illetően (na jó, kettő):

Mégis ki lesz az, aki elsőként húzza meg a ravaszt?

Kié lesz a Reaver vér áztatta fedélzete?

Eközben a szomszéd városban:

Két jedi sebes léptei zakatoltak a szűk utcákon, kik a rohamosztagosok ádáz tüze elől próbáltak menedéket találni. Ha két tucat, akkor egy darab sem loholt volna a nyakukban, igaz, ők ketten már nem is igazi jedik. Hiszen Fenn már rég maga mögött hagyta ezt a címet, valamint a fénykardjának vörösesen izzó plazmaveszedelmén sem látszik túlzottan a Jó Oldal bármiféle megjelenése, ezek a tulajdonságok sokkal inkább Mirára, az egykori tanítványára ütöttek.

A lány zöldesen izzó fényszabljája, barna köpenye, s az egész személyisége azt sugallja, hogy igen, ő valóban a Rend elszánt követője. S egykor tényleg az volt, még mielőtt tragikus körülmények közt elszakadt volna a Jaristól, mert idő közben hiába próbálta megőrizni a hagyományokat, most, mester nélkül sohasem válhat igazi Jedi lovaggá. Meg kell hagyni, jelen körülmények közt ez messze a legkisebb gondja, egyelőre a fehér vértbe burkolt, lelketlen szörnyeket küzdjék le valahogy.

Így inkább örült az „apja”ként tisztelt személy pusztá jelenlétének, s a lehető legjobban próbálta vele összehangolni a lépteit, pedig épp Fenn próbált épp olyan iramot diktálni, mint a kis Wess teszi. Ugyanis a férfi sokkal sebesebb iramot is diktálhatna, ám semmiképp sem szeretné magára hagyni a lányt.

Együtt keverednek ki a sors ürülékének ezen rakásából, vagy sehogyan sem.

A múltkori, a Yavin IV-en történt eset fényében Fenn még hátrébb is loholt a lány mögött néhány léptel, s ezért is hitte Mira azt, hogy tulajdonképpen ő a gyorsabb kettejük közül. Ám mindez nem sokat számított a külön örömmek ható tény fényében, mely szerint az utca egyszer csak véget ért, és aztán legalább hatvan méterrel lejjebb folytatódott. A lány saccolása szerint, egy lift segítségével közlekedtek le és fel az

egyszerű népek, na már most, az pont odalent járt. Így a vörös és zöld fénykarddal rendelkező páros nem tehetett mást, mint megáll, szembe fordul a megannyi rohamosztaggal, kik az élüket fenyegetik, s remélik a legjobbakat.

- Ugorj! – szólalt fel Mira az egykori mestere helyett is, aki meglepetten fordította felé a tekintetét. Tényleg jó lenne, ha gyakorolnának egy kicsit, akkor legalább már tudta volna róla, hogy egyáltalán képes az ilyesmire, mert három éve kis híján a nyakát szegte egy röpke, húsz méteres magasság. Sőt már akkor is ismerhette volna ezt a tényt, ha a muunilinsti történetet egy csöppet is figyelmesen hallgatja. Akárhogy is, kezdetben Fenn azért nem akart ugrani, mert még mindig abban a hitben élt, hogy Mira nem képes az ilyesmire, aki ekkora megunta a várakozást, s egy huncut mosoly keretében levetette magát a mélységbe.

Meg kell hagyni, immár Fennek sem akadt ellenvetése.

A rohamosztagosok meredt tekintettel figyelték az erősen öngyilkosság gyanús történet, s csak néhány másodperccel később értek a tátongó szakadék szélére. Nem meglepő módon, akkor már semmit sem láttak, még a fémes talajon reménytelenül felismerhetetlenre lapult holttesteket sem. Ebből tudták, hogy még élnek.

- Nos fiúk, lemegyünk! – határozta el magát a rohamosztagosok lehangadóbbika (bizonyára valamiféle vezéregyéniség), aztán már csak a gondolatai közt folytatta a gondolatmenetét. *Nyakig leszünk a banthasz*rbán, ha nem akadunk a nyomukra.*

A vakmerő páros képviselői közül elsőként Mira ért talajt, akinek már azonnal fel is ötlött a „*leadhatnék néhány kilót*” eszme, pedig a maga karcsúságával már így is elhordható mindennek, csak egy testes, vagy épp erős csontozatú egyénnek nem. Ha még ennél is szelídebb testsúlyt érne el, akkor már meg is szünnének szépnek hatni a vonalai, s valamiféle szellem lenne. Még jó, hogy ezen irányú határozatai már az első pillanatban szertefoszlanak, amint elé kerül valami ehető.

- El kell vegyülnünk – jelentette ki Jaris, amint maga is földet ért. S meg kell hagyni, a feljük meredő, mintegy harmincöt kíváncsi szempár láttán, ez egy roppant érdekes feladatnak ígérkezik. Persze Mirának mindig akad egy jó, a nézeteiből szögesen adódóan: Jedis ötlete. Hamar bele is kezdett a terv megvalósításába, amit általában a mesterével való konzultálás szokott megelőzni. Ha lenne neki olyan.

- Nem láttál senkit... te sem láttál semmit – fakadtak szóra a kecses, a nap sugarai által csak ritkában látott bőréhez tökéletes árnyalatot felvevő ajaki, miközben ide-oda legyintgetett a levegőben. Egy laikus elme azt mondaná, a zöld szemeinek a tetteire vetülő ékköve sokkal többet ért a környezete jobb belátásra térítése végett. – És ti sem láttatok semmit, meg te sem... ja, és még ti ott sem.

A jellegzetes legyintések hatására szép lassan oszladozni kezdett a tömeg.

- Egyet kihagytál – mosolyodott el Fenn, s már az általa kiszemelt toydari felé is irányozta a kék szemeit. – Na, legfőképp te nem láttál bennünket – azzal kivett egy szép, aranyosan csillogó kreditet a zsebéből, majd egyenesen a férfi markába pattintotta azt, aki (ha az elmetrük hatására nem is, de) most már nagyon is hajlott az engedelmességre. A pénzért szinte bármit megtesznek.

- Egye fene – mosolyodott el élénken a lány.

Rövidesen elérkezett az igazság ádáz pillanata, amikor a rohamosztagosok egy része – nem fértek be mindannyian abba az aprócska liftbe – ádáz tekintettel ért a tömegbe, hogy némi baráti csevejt követően már kézre is keríthessék a tolvajokat.

- Nem látott valaki két lézerekardos elmebeteget? Öhm... nagyon veszélyesek!

FÉNYKARD!!! – hitetlenkedett magában Mira. Az ember azt hinné, manapság már mindenki tudja az illetet. De hamarosan már akadt is egy égetőbb problémája, mivel az egy dolog hogy elvegyültek az elmekezelt tömegben, viszont ez csak akkor működik, ha senki sem köpi be őket. És ez így is lett, egyetlen kivétellel.

- De igen... én, én láttam őket! – harsogta büszkén a toydari, miközben Fenn mérget vett rá, hogy őt nem fogja érdekelni: ha ebből tűzharc lesz, elsőként ezt az alantas férget fogja kettévágni. Hát milyen dolog az, ha valaki nem falazik a környék legveszedelmesebb törvényen kívülinek egyetlen kreditért cserébe?

- Hol vannak?! – förmedt rá az egyik birodalmi fenyegetően.

Erre a toydari az átlagosnál egy kicsit magasabbra emelkedett a levegőben, s egy erőlyes kézmozdulatot irányzott az egyik szűkös utca felé.

- Arra mentek! Az életemre esküszöm!

- Rendben uraim, nyomás! – vezényelte a lehangadóbb birodalmi, erre a társai csakugyan megindultak Kelet felé, rövidesen a lehető legüresebb sikátorba érkezve. Mindezt a páros megkönnyebbülten figyelte, s rövidesen Mira már elérkezettnek látta az időt a továbbállás semmihez sem hasonlítható percéhez.

Hiszen ekkora már hűlt helye sem volt a Birodalom erőinek.

- Sietnünk kell – kapcsolódott bele Fenn is a lány már szinte diadalittas lépteibe.

- Még a végén otthagyják a küldetést és a segítségünkre sietnek, amikor már rég leráztuk őket – meg kell hagyni, más esetben nagyon is tudott volna szokni némi segítséghez. De az életében csak nagyon kevésszer esik meg az ilyen.

- Már szóltam nekik, amikor leugrottunk – pontosabban Ann értesült efelől egy tudati üzenet formájában, amikhez annyira nem volt hozzászokva, hogy eleinte csak nézett, honnan a fenéből jöttek a hallottak. Mindezt Mira alaposan is kikérdezhette volna, de semmi szükség nem mutatkozott az ilyesmire. Ő szavak nélkül is megértette mindezt, nem csak a régebbi padawan léte miatt, hanem a kettejük közt még nagyon is elő kapocs végett. – Azért kell sietnünk, hogy meg is várjanak.

- Nyugi, mester, nem fogják otthagyni a kapitányukat – és tovább folytatva a gondolatmenetet: Fenn pedig nem menne el, ameddig Wesst nem tudhatja maga mellett, a lány meg addig maradna, amíg nem ért fel mindenki.

Emellett más is felötlött az ex-jedinek: Mira nem csak sikeresen szólította annak, aminek nem kellene, de pechjére teljesen nyugodt, ráérős körülmények közt tette. Elvégre egy kiadós sétánál keresve sem találhatna jobb körülményeket a téma rendezéséhez.

- Te tisztában vagy a „mester” szó jelentésével? – meredt felé kérdően.

- Persze, csak nem tudlak máshogy szólítani – taglalta az egyértelműt. – Hiába agyalok ezen akármennyit, a végén mindig ezen kapom magam. Meg hát... – bizonytalanodott el egy pillanatra – te mindig is közel álltál hozzám, ezt vagy a „mester”, vagy az „apu” szóval lehet rendesen kifejezni. Szóval, melyik legyen?

- Mi van a nevemmel? – ráncolta Fenn a szemöldökét, s egyre csak azon kezdett tündődni, hogy az egykori növendéke miért húzta elő ezt a kártyát?

Ha valaki, akkor ő méltán ismeri, miként került hozzá Mira. Ebből kifolyóan, mindaddig teljesen biztos volt abban, hogy a lány soha az életben nem hozza elő a dolgot, az csak a kettejük közt kialakult kapocs rovására menne.

Hiszen csak elsiklani lehet afelett, amit nem lehet megbocsájtani.

- Nem is tudom, „*apa*”, ez nem olyan szimpatikus – ejtette a szót szándékosan egy elfedett jelentést takarva. Jaris hirtelen azon kapta magát, hogy válaszút felé érkezett, és az élete folyamán talán elsőként esett meg, mikor kénytelen beadni a derekát.

- Rendben – felelte egy mély sóhajtást követően. – Akkor maradjon a „*mester*”, ha neked az jobban tetszik – meg kell hagyni, ha nem mennének ilyen gyorsan, ha nem lesne rájuk még midig egy rakás rohamosztagos, akkor Fenn minden bizonnyal oly rettenetes erővel sújtott volna az egyik falba, hogy tán bel is törik a kézfeje.

Nem szeretett meghunyászkodni senki előtt sem. Még ha egy ilyen egyszerű, ártatlan megnevezésről lenne szó, akkor talán. Ám ez egyáltalán nem olyasmi, amivel kettejük közt viccelni lehet. Olyasmi rejlik az „*apu*” megnevezés mögött, amelyben teljes egészében Jaris a hibás, és olyannyira érzékenyen érintik őt a történetek, hogy az út hátra levő részén csak egyetlen dolgot kérdezett magától:

Hol rontottam el?

Nem sokkal ezelőtt, a tetőn:

Ann csupán egy éles lövés zörejét hallotta a háta mögül, majd hirtelen minden elsötétedett. Nem tudta, nem is tudhatta, hogy mi érte, majd hirtelen ráébredt mindenre. Kissé restellve ugyan, hogy Jedi létére olyannyira megrettent, hogy még a szemit is képes volt összeszorítani, felnyitotta a zöld szemhéjait, majd kíváncsian, roppant sürgetést érezve nézett a háta mögé.

- Szívesen – legelőször is ez, valamint Ventris szívélyes mosolya ötlött a szemébe, mintsem a duros fejedász holtteste. Azt a mögöttük lévő, egy teljes szinttel magasabb épület tetején vélte felfedezni, s csak a lelógó karja, valamint a szintjükre eső sugárvető alapján ismerte fel. Ann hirtelen nem is tudta, milyen érzelmek fogja el.

- Köszönöm – hangoztatta a nő alázatosan, amit nagyban az őszinte meglepetése eredményezett. S ha abba nem is lett volna elég belegondolnia, hogy lehetett ennyire óvatlan, hogy temetkezhetett ily módon a távcső képébe, mely által észre sem vette a háta felé irányozott puskacsövet, akkor még ott volt Ventris tette.

Nem csak könnyű szívvel hagyhatta volna az élete kioltását, de minden létező szempontból jól jött volna ki a dologból. Sőt, ha már ennyire amatőr módon viselte a feladatait, akár maga nő is agyonlőhette volna az imént.

Koncentráció terén alaposan elpuhult a békés dantooinei évek alatt.

Ami azt illeti, Ann még szívesen megkérdezte volna a tett mögött rejlő okozatot, s Leana még ennek híján is belekezdett volna a magyarázatba, viszont nem nyíltott rá idejük. Mint az a soron következő kétségteli pillanatban kiderült, akadtak még követői a fejedásznak, méghozzá bőséggel. Egyikük ugrált le a másik után a tetőről, hogy leköthessék a jedi, mialatt a peremen maradó társaik lerendezik a párost.

- Maradj mögöttem! – parancsolt rá Ann az Erőből fakadó kényszerérzete által, pedig ezúttal nem akart parancsolgatni. De érezte, hogy ez az egyetlen út, amely mindkettejük túlélését is magával hordozhatja, s meg kell hagyni, Ventrisnek nem igazán akadt ellenvetése. Azonban még ha támadt is volna, nem tehetne volna szóvá, hiszen ekkorra a *twi'lek* már iszonyatos hevességgel vágott neki a túlerő terén megnyilvánuló próbatételek. Mintha nem is akadályozták volna a vibropengések.

Két kardcsapásnál, valamit egy eget rengető kiáltásnál bizonyosan nem kerültek többre a nő számára, aki ismételten tanúbizonyságát adta: ha akkor úgy dönt, addig veri Ventris fejét az asztalba, amíg ott nem leli a halálát, nem sokan állíthatták volna meg. Ki tudja, meglehet, hogy erre már sohasem fog sor kerülni, mert ezekben a percekben, mintha az „*összhangnak*” nevezett entitás is jelen lenne a párosban.

Ann lett a golyófogó, jobban mondva, a visszapattintó, valamint a közelharc felelős. Ennek értelmében, mindig úgy állt, hogy jó eséllyel a támadói ocsmány szemei közé pattinthassa a magasabban fekvő tetőről rájuk zúduló ádáz lézerözönt, s ezzel párhuzamosan boldogult az igazi kardos elmebetegekkel. Az ő harci stílusa mellett, ez nem jelentett komoly akadályt. Az erélyes, csak elvétve kecses, ámde annál durvább mozdulatok szinte kivétel nélkül az ellenfél megcsonkításával, vagy a „*végre*” eljött halálával végződtek. Legalábbis az, aki már mind a két karját otthagya a harctéren Ann zöldes plazmaveszedelmének köszönhetően, az már várhatta is ezt.

Mindezt a hajlékonysága is tetézni láttatta. Fürgén, Ventris védelméhez éppen csak elég kicsi távolságokat megtéve, s a rúgásai és ütése is kivétel nélkül olyan szögekből érkeztek, melyekre csak kevesek számítanának – élőben.

Sigil e téren történő tanításai még korántsem merültek feledésbe.

Ventris szerepe ekkor még nem állt többől, mint a kecses vonalainak biztonságban tudásából, valamint néhány halálpontos lövés eleresztéséből. Az utóbbi nyalábokra sok esetben még szükség sem mutatkozott, Ann is gyönyörűen kezelhette volna a helyzetet, ha annyira akarja. Egyedül akkor esett szükség is a cselekedeteire, amikor az egyik vibropengés alak oldalról, mintsem szemből rontott a *twi'lek*re, aki már lassan oly eszelős vívást szőtt a mozdulataiból, hogy az ember azt kérdezné:

Ez milyen alapon hívja magát Jedinek?

Egyszóval, amikor ez a galád történés következett, a nő kénytelen lett volna szépen elugrani a fenyegetés elől, ami egyet jelent Ventris halálos ítéletével. Ebből kifolyólag, neki ilyenkor muszáj volt lelőnie a támadót, hacsak nem akar osztozni egy szita bús, sajtszerű sorsban. Mindennek köszönhetően, Ann bőven kiegyenlítette a számlát, hisz azt még az ilyen esetekben csökönyös lánynak is be kell vallania:

Ha nincs Ann, őt már százszor lelőhették volna a harc hevében.

- Odanézz! – mutatott gyorsan Leana az ellenanyagot remélhetőleg szállító jármű felé. Nem is tudott betelni a látvánnyal egy teljes pillanatig, hiszen minden épelméjű ember fogná magát és egy másik irányba menne az útvonal szöges tartása helyett. Akárhogy is, az bizonyos, hogy a zömök jármű sofőrje egy cseppet sem kívánt hátrálni a tetőkön folyó ádáz küzdelem láttán, továbbra is alattuk akart elhajtani. S csak ekkora ötlött fel Ventrisnek, hogy épp ez ádáz csatatér kellős közepén vannak,

tehát nem valami nagy ötlet, ha Ann is mást kezd csinálni. – Habár... inkább ne nézd! Harcolj csak, majd szólok, amikor ugranunk kell!

- Érezni fogom – nyugtázta a nő.

S mikorra lenyeste egy weequay fejevadász lábát, valamint egy újabb ródiait sikerült megszabadítania a becses lábaitól, és ezen felül kettészelt ez vukyszerű, igen szőrös élőlényt, már el is érkezett a pillanat, melyre Ventris mégis csak figyelmeztette. Elég érdekesen hangzik az ezt megelőző percek alapján, de mégis a bajtárai kötelességei közt tudta a lány. Különben sem lenne túl sok esélye a twi'lek nélkül.

- Most! – erre Ventris már le is vetette magát a mélységbe, aztán Ann nem is látta többet. Igaz, ő menten utána vetette magát, és néhány szempillantásnál biztosan nem érkezhett később, ám sehol sem látta a halványkék szemeivel. Nem igazán tehetett mást, mint felegyenesedett a sebesen mozgó felületen, majd gyorsan átvágta a masszív duracéllemezeket. Amikor megékezt, jobban mondva beugrott a roppant jármű bensőjébe, Ventris már ott ált, négy holttest által szegélyezve.

- Nekem is megvannak a magam trükkjei – mosolyodott el a lány, miközben szép lassan leeresztette a füstölgő sugárvetőjét a talaj irányába. Ann nem tett mást, mint elismerően tett egy biccentést, és megkönnyebbülve nyugtázta magában, hogy a partnere mégsem lelt kínhalált a jármű ormótlan félteke alatt.

Ki tudja, talán még valami értelmes, nyugodt ütemű párbeszéd is kialakult volna kettejük közt, ha nem nyílik szélesre a „pilótafülke” ajtaja, s tűnik elő rajta egy sugárvető egyén. Egyből el is sütötte a halálos szerkezetét, melynek ádáz nyalábját Ann már szolgálatkészben pattintotta a szeme közé – egyébként Ventris felé ment volna, újabb hálálkodási okul szolgálatva a számára.

Mivel a jármű nem csak egyenesen ment, de helyenként még manőverezett is, mindketten biztosra vélték ez utolsó birodalmi jelenlétét. Elsőként Ann csörtetett be a helyiségbe, majd Leana is szorosán követte. Mikor a lány megékezt a twi'lek már ki is bontotta a fénykardját, majd hidegvérrel döfte keresztül az sofőrt.

Et még Ventris sem nézte ki egy Jeditől.

Menten szóvá is tette volna az esetet, ám valami miatt – mondjuk azért, mert mindig a szája miatt kerül bajba – inkább csendben maradt. Sőt még segített is a nőnek lekotorni a székről a holttestet, hogy aztán átvehesse a helyét a twi'lek. Aki mégsem tette meg mindezt, pedig az egyenes útszakasz már nagyon is a vége felé kezdett közeledni, és mivel ez a jármű képtelen túl magasra menni a talajtól, rohadt gyorsan arrébb kellene kormányozni.

- Ez már a te reszortod, én megyek és megnézem a rakományt – jelentette ki hidegen a twi'lek, és már tova is tűnt Ventris szeme elől. Ő nem tudta felfogni, honnan ismerheti róla a tényt, miszerint tud siklót, fregattot, meg minden egyebet vezetni – általában letagadja, mert sosem lelkesedett túlzottan a feladatért –, ám ezúttal sem tette szóvá az esetet, s bele is kezdett az életmentő manőverbe.

Az ismeretlen eredetű és gyártmányú jármű hirtelen egy éles kanyart tett, majd lassan, de annál biztosabban a Reaver dokkja – a szomszédos város messze lenne, ezért egy másik, közelebbi helyre mentek a hajóval – felé vették az irányt.

- A Rakomány sértetlen, egy kisebb bolygóra elegendő oltóanyag van idebent – közölte Ann megkönnyebbülten, egy két méter magas, és legalább másfélszer olyan hosszú, fekete tároló láttán. Igaz, tett egy kósza túlzást a mennyiséget illetően, ám az bizonyos, hogy egy, talán két ottani településre is elegendő lenne.

- Akkor ezért loholnak ennyien a nyakunkban – ennek hallatán, mintha megtört volna a twi'lek halványkék tekintete, s menten a partnere mellé is sietett, aki csak ezt követően fejtette ki a helyzetet. – Három birodalmi sikló van mögöttünk, és ha nem tévedek, akkor mindjárt lőtávba... – hirtelen egy erőteljes lökeshullám, valamint egy éles villanás rázta meg a járművet, s még az áram is kimaradni látszott egy pillanatra – ...érnek. Nem igaz, hogy ennek a vacaknak egyetlen fegyvere sincs!

- De van pajzsa, nézd a jó oldalát! – ha valami, akkor ez a figyelemreméltó hozzáállás egyáltalán nem ragadt át Ventrisre. A lány hamar megkísérelt néhány elkerülő manővert a lehengerlő túlerő ellenében, ám nem jutott sokra vele.

Mindezek alatt a három rettenet egyre közelebb és közelebb merészkedett, a fegyvereik ádáz lándzsáit egyenesen a jármű felé meresztve. Nem sokat érdekelhette őket a rakománya, ha már az első szempillantást követően ilyen heveséggel és intenzitással tüzeltek. A kékes hajtóművek által hajtott jármű nem is állhatta túlzottan fényesen a dolgokat, ez képtelenség ilyen rettenetes sok sugárnyaláb ellenében.

A vörösesen izzó veszedelmek hol a hátsó részét, hol pedig ismételten a hátsó részét érték, esetleg az oldalát, amikor Leanának nagyon fordulni támadt kedve. S a hőseink túlélési esélyei méterről-méterre kevesebbnek tűntek, igaz, egy ehhez hasonló helyzetben soha nem is voltak többek, bár ezt Ann még nem ismerhette. Őt nagyon is érzékenyen érintette, hogy már megint sikerült élet-halál helyzetbe keverednie, aminek a gondolatát minden egyes becsapódással kevésbé szívelte.

- Kapaszkodj! – hangoztatta Ventris, mintha ez egy rendkívüli dolog előfutára lenne, s csakugyan annak ígérkezett.

- Meg ne... meg ne próbáld! – lábadt kételybe Ann tekintete, miközben az eszelős leányzó irtózatossággal fordította a kormányt, nem máshová, mint egy roncsmező kellős közepébe. Igaz, hogy itt könnyű szerrel le lehet majd „rázni” az ellenfeleiket, de azt akképpen, mintha csak egy aszteroidamezőben történne.

Vagy ők törik magukat ripityára, vagy az ellenfeleik.

Mivel a twi'lek nem igazán, sőt, egyáltalán nem, pontosabban semennyire sem bízott a lány vezetői képességeiben, az Erőben lakozó minden tudása ellenére is majd összecsinálta magát az „*anyósülésen*”. Szerencsére minden általa felvázolt szörnyűség helyett szép lassan az ellenkezőik látszottak bekövetkezni.

Az első ellenséges járművet nem más, mint egy hozzá hasonló, ám teljességgel leamortizált, roncsstelepi testévre ragadta a sírjába. A birodalmi nekiment a járműve orrával, azt megdobta a roncs és egy éles bukfcet, valamint egy lángfelleget követően már csak egy füstölgő váz jeleskedett a Birodalom ezen szörnyszülöttéről, melynek még mindig jobb sorsa volt, mint a soron következőnek.

Azt ugyanis egy haragos, lándzsát formáló fémrúd szelte keresztül, a benne utazók legtöbbször egyetemben. Mégis rosszabb sors az a halál azonnali, a kezdeti lángokat leszámítva szinte már fájdalommentesnek is tekinthető változatánál.

Nem tudni, hogy mi lelhetette a harmadik birodalmi siklót. A sofórt itt bizonyára elkaphatta a cifrahasmenés, rájöhetett a rókázhatnék, vagy csak lefogta a társai sorsában való osztozás félelme, igaz, egy kiadós pihenő is benne lehet a dologban. A lényeg az, hogy megállt aztán félóráig egy tapodtat sem moccant, s csak ezt követően fordult a támaszpontja felé, vagy bárhonnán is érkezett.

- Hála az égnek, már azt hittem, sosem rázzuk le őket – tett egy megkönnyebbült sóhajtást Ann, miközben már tíz teljes perce araszolgattak a Reaver felé. – Meg kell hagyni, elég furcsa ez az egész. Rég harcoltam már ellenük, de tudom, hogy nem így néz ki egy birodalmi jármű, mint ez, valamint a menekülésünk is elég zökkenőmentes lett. Túl könnyű... csapdát sejtetek.

- Már tökmindegy – igyekezett Ventriss egyetlen mondattal rendezni az egészet, azonban mégis csak több lett belőle. – Ha csapda, akkor már nyakig benne vagyunk, de még az is lehet, hogy szerencsénk volt, néha az is megesik. Ki tudja, talán tényleg egy tökkelütött dirigál odafent, vagy csak valaki azt akarta, hogy a Feluciára érkezzen ez a sok ellenanyag. Ne feledd, mindenhol akadnak becsületes emberek – ugyanakkor ez megmagyarázná azt is, Xil hogy tudott ennyi mindent a létesítményről.

- Majd meglátjuk, velem csak elvétve esik meg az ilyen.

Idő közben Ventriss elméje akaratlanul is egy másik dolog mögött kezdett keringni, nevezetesen Ann korábbi tettein kezdett rágódni. Olyannyira beleburkolódzott a gondolatai kétes hálójába, hogy már a hallgatásra is képtelenné vált.

- Te nem vagy igazi Jedi, ugye? – nem meglepő módon, Ann már megint a rosszalló nézését vetette felé, részben azért, mert erről nem szokott beszélni, valamint a múltkori vita folytatását is könnyedén belelálthatta mindebbe.

- Sigil tanított ki, ha nem tudnád – felelte a lehető legsemmitmondóbban, ám mégis sokat sejtetően. S Ventriss ebből mindkét végletet ki tudta logikázni.

- Nem értem... Mira mindig arról papol, hogy a jedik csak önvédelemből gyilkolnak, és ő sem szokott másképp tenni. De te életben hagyhattad volna őt – mutatott a padlón élettelenül, egy lyukkal a mellkasában heverő férfi felé.

- Jah, persze, aztán majd pátyolgatjuk is – csattant fel Ann cinikusan. – Csak a terhünkre lett volna, és amint kiraktuk, a felettesei tették volna ugyanezt.

- Én nem mondtam, hogy nem értek egyet, csak tőled idegennek vélem az ilyet.

Ann erre már értetlenül kezdte ráncolni a homlokát, aztán felcsillantak a szemei.

- Már sejtem, hol buktál bele a logikázásba, nyilván a mesterem nem azzal kezdte, hogy őt egy igazi Sith faragta olyanná, amilyen – és lám, tényleg nem. Leana eleinte nem is igazán tudta, mit kezdjen az egészszel. A tettei alapján jól tudta, hogy sem Sigil, sem Ann nem tartozik az univerzum nagy zsarnokai közé, viszont mégsem érezte magát teljesen biztonságban a jövőt illetően.

- Akkor te egy jóakarú sith lennél? – tette fel viccesen Leana.

- Dehogya – nevet fel Ann, inkább poénnak felfogva az egészet. – Sokkal inkább egy felvilágosult elméjű Szürke Jedinek vallom magam, amit annyira restellek kimondani, hogy inkább csak maradok a „Jedi” jelzőnél. Egyébként sincs sok különbség.

- Megmondanád, hogy mi az a kevés?

- Én választhattam volna csak a Jedi utat, de nem elégedtem meg vele. Sigil sosem akart a béke őrének, csak valakinek, aki tud gondoskodni magáról. Szóval minden létező ösvénybe betekintést kaphattam tőle, aztán el is tanultam néhány szaftosabb trükköt, amit egy közönséges jedi már nem ismerhet – például az instant grillezés lehetősége. – Viszont a természetem sosem volt valami ellenséges, alighanem még néhány igazi Jedinél is elnézőbb tudok lenni – hiszen Ventris fogai és a szemei még mindig megvannak –, ezért is mondtam magam kezdettől közülük valóak. Nem akartam, hogy tartsatok tőlem, egyébként sem kell. Igaz, hogy képes vagyok néhány etikátlan, elég förtelmes dologra is, de azt csak kényszerhelyzetben, önvédelemből teszem. És most, ezzel a birodalmival kapcsolatban nem láttam más megoldást.

- Érthető, mint mondtam, nekem semmi problémám nincs vele – felelte Ventris, akaratlanul is egy kihagyhatatlan lehetőséget teremtve Ann számára.

- Akkor szent a béke? – fordult felé kérdő tekintettel.

- Mindenképpen – elvégre egyikük számára sem kell az a csatabárd, s ezért még számára is hatalmas megkönnyebbülést jelentett, hogy végre megszabadulhat tőle. Ki tudja, talán még a hasznára is válhat az új tag, ha összebarátkozik vele.

- Akkor jó, egyébként mikor érünk oda?

- Még néhány perc...

Fél óra elteltével:

A hatalmas jármű nem sokkal a Reaver előtt állt meg, mivel a komon senki sem válaszolt, Ann nagy aggodalmat érezve szállt le róla. Szaporán, a fénykardját szorosan megmarkolva suhant be a fedélzetre, Sigil tanításainak köszönhetően halkán, s az Erő választékos képességei által felvértezve. Sejtelmes sem volt, mit találhat odabent.

Mikor már érezte a mögötte loholó Ventris jelenlétét, egy holttestre lett figyelmes. Mellkason lötték. Ekkor céltudatosan, a harc minden ádáz formájára készen folytatta az útját a pilótafülke felé. Ott másik négy, egyelőre még eszméletlenül heverő testre lett figyelmes, valamint egy különös alakra a székben.

S ez a szék rövidesen fordulni kezdett.

- Meglepi! – jelentette ki Carl egy széles, az állast eltekintve sértetlen mosollyal az arcán. – Végre el is találtam valamit! – ezt úgy harsogta, mintha valami roppant beszülendő dolog lenne, és az ő esetében tényleg az. A lő tudását tekintve biztosan.

- Ugye ezt nem velem akarjátok feltakaríttatni? – szögezte le a döbbenetétől csak most szóhoz jutó Ventris az utolsó fennmaradó aggályát.

- Te mikor takarítottál ki bármit is? – csattant fel Carl nevetve.

- Igaz, majd Mira megcsinálja – Ann egy kissé értetlenül szemlélte, ez a szívtelen dög, hogy teheti ezt. Szegény lányra tenné e mocsok felsúlykolását... De mindegy már, egyelőre örül, hogy már nincs haragban vele. Max besegít majd.

- Jut eszembe, ők hol vannak?

Leana találó kérdése hangzatán, a két erőhasználó daliásan lépett fel a fedélzetre. Legelőször az ifjú Wess tudhatta magát a fedélzeten, majd a kapitány, aki állítólag mindig utolsóként hagyja el a hajót, most utolsóként érkezett fel rá.

- Carl, mit csináltál a hajómmal?! – nézett körbe Fenn meglepetten, az egykori növendékére is leeresztve a kék szemeit, bár maga sem tudja, hogy miért. A lány mosolyogva nézett vissza rá, éppúgy értetlenül állva a történetek előtt, de egyikőjükön sem látszott, hogy haragban lennének.

Tulajdonképpen már egyáltalán nincsenek is. Mira felhozta ugyan a témát, de amint biztonságban tudhatta a számára már oly kedvessé vált megszólítást, nem akarta tovább tépdesni a múlt sebeit. Igaz, azt sikeresen elérte, hogy az időközben csak részben megnyugodó Fenn úgy lássa, a látomás, a lövés, a félelme, valamint mindenek dacára Wess egyre inkább a Sötét Oldal felé kezd sodródni, s ezt még ő is nagyon rossz szemmel nézte. Pedig tisztában van a választás szentségével.

- Megmentettem... de nyugi, a rámpát legközelebb majd lezárom!

- Mint most? – kérdezte Ventriss, hiszen már az érkezésükkor is nyitva állt.

- Ja, hát... izé, majd legközelebb – jelentette ki Dahn megilletődve, s ezután rövid csend, majd Mira szelíd léptei következnek. A lány valami ehető után indult, azonban meglehetősen kifogásolta, hogy ehhez egy holttesten át vezet az útja.

- Ugye ezt nem velem akarjátok feltakarítani? – kérdezte szinte ugyanazt, ami az előbb is elhangzott Ventriss ajkai közül. – Most... most miért néztek rám így?